

Lovas István: A lengyel Armageddon

2015 december 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

A f?sodratú nyugati sajtó nehéztüzérséggel lövi Lengyelországot.

Nem kellett sokat várniuk azoknak, akik biztosak voltak abban, hogy a polgári el?djénél keményebb Jog és Igazságosság párt demokratikus megválasztását és kormányra kerülését követ?en a f?sodratú nyugati sajtó nehéztüzérséggel lövi majd Lengyelországot. Olyan egyöntet?séggel és monotóniával, amelyr?l csak álmodni lehet, vagy prózaibban kifejezve, mint amit jobboldali kormány vezetése idején Magyarország esetében 1990 óta naponta tapasztalunk, és ahogyan annak mechanizmusát Udo Ulfkotte, a Frankfurter Allgemeine Zeitung egykori szerkeszt?je és haditudósítója feltárta.

Az is teljesen egyértelm?, hogy akik e támadásokban rendszert vélnek felfedezni – és nem azt, hogy „a nyugati sajtó tükröt tart elénk” (beleértve azt, hogy a magyar miniszterelnök Mussolini, Hitler, Sztálin, Rákosi, Kádár, vagy ha a budapesti források éppen modern modelleket keresnek, Nurszultan Nazarbajev) –, azok eleve b?nösök minden elképzelhet? b?nben, illetve képesek azok elkövetésére. Azaz a nyugati „demokrácia” és „szólásszabadság” valós világában ott tartunk, hogy a leggyalázkodóbb vádak elleni védekezés, s?t azok dokumentálása, de akár kategorizálása is f?benjáró b?n.

Így b?n azt is rögzíteni, hogy a nyugati sajtó Varsó elleni támadásai azután indultak meg igazi lendülettel a május végén lezárult választásokat követ? rövid „kegyelmi periódus” után (mely id?szakban a támadások még szordínóban fogantak), amikor a brit Guardianben november 10-én megjelent a hír: a kinevezett lengyel honvédelmi miniszter, Antoni Macierewicz 2002-ben a katolikus Radio Maryja rádióállomásnak a Cion bölcseinek jegyz?könyve cím? kötet?l azt mondta, hogy „a tapasztalat szerint zsidó körökben vannak ilyen csoportok”.

Ami azóta Lengyelországról napvilágot látott, csak ahhoz hasonlítható, amit az ország népe és kormánya megtapasztalt, amikor 2005-ben el?ször juttatta hatalomra a Jog és Igazságosság pártját, illetve az év végén államelnöki székbe a néhai Lech Kaczynski államf?t. A jobboldali pesszimisták jóslata bebizonyosodott a Lengyelország elleni nyugati sajtó- és politikusi támadásokról, szemben az optimistákkal, akik azt gondolták, hogy a populista, autokrata, antidemokratikus librettóra írt támadások nem lesznek zabolátlanok. ?k azt hitték, hogy a majdnem negyvenmillió európai középhatalom ellen mind súlyánál fogva, mind feltétlen Amerika- és NATO-barátsága, valamint a Nyugatnak jól jöv? zsigeri oroszellenessége ilyen támadások mégsem történhetnek. De nekik éppen úgy nem lett igazuk, mint azoknak, akik azt gondolták, a Lengyelország elleni sortüzek majd „relativizálják” a magyar „b?nöket”. Nem így történt. Az öszt?z teljes, és Lengyelország célpontként ritkán szerepel a magyar „párhuzam” nélkül.

Az elmúlt napok erre b?séggel kínálnak példát. A New York Times december 14-én hatalmas terjedelemben írt

arról, hogy Lengyelország jobbra sodródása miatt Európában nagy a riadalom. A vezető amerikai lap leltárt készített az új varsói kormány lépéseiről, kezdve annak „a vitának a lehetővé tételéről”, hogy „ki legyen a tagja az ország nagy hatalmú alkotmánybíróságának”, egészen a titkosszolgálatok „notórius” vezetőjének adott személyes amnesztiáig egy korábbi hivatali visszaélés ügyében, a lap mondanivalóját aláfestő személyek segítségével bekezdések hosszú sorában mutatja be, hogy immár az Armageddon vert sátrat a Visztula partján. Lengyelország rossz útra térésével azután átkozottá és „mássá” (persze nem a szerethető másság képviselőjévé) válik az egész, hm... büdös, elmaradt kelet-európai térség, amelynek van képe a múltba révedni, és – Varsó esetében – kifejezetten emlékeztetni Merkel kancellárt a második világháború alatti lengyel áldozatokra. Azok a lapok vetik ezt a térség népei szemére, amelyek minden számukban felidéznek Hitlert és a „nácikat”, a kötelező szokás szerint szándékosan rejtegetve azok teljes, nemzetiszocialista nevét.

„A nacionalista láz fokozódik. Wrocławban a múlt hónapban jobboldali fiatalok csoportjai tüntetésén egy ortodox zsidót ábrázoló figurát égettek el”, áll az idézett NYT-cikkben. Majd rögtön utána annak megjegyzése, egyfajta társítást állítva fel, hogy a kormány sajtótájékoztatóiról számúzték az uniós zászlót.

Három nappal korábban e lapban Ivan Krasztev, a szófiai Liberális Stratégiák Központjának igazgatója fejtegeti enyhe szarkazmussal azt, hogy ha az orbáni modellt egyre több európai ország követi, akkor az eredeti támadás hamarosan fogatlanná válik, ugyanis a bűnbak, az Európai Unió el fog tenni a színpadról.

Felelős és vezető politikusok is láthatóan az eszüket vesztették. Az Európai Parlamentet 2012 óta vezető szocialista Martin Schulz december 14-én azt jelentette ki a lengyel választásokról, fűként a hatalomra került párt migrációs magatartásától felindult állapotában, hogy „ami Lengyelországban történik, az államcsíny jellegű”, amire – nagyon helyesen – Beata Szydło miniszterelnök azonnali bocsánatkérést követelt, és a vitával foglalkozó lapokban felmerült, hogy a Schulz-vita létében veszélyezteti a két ország közötti kapcsolatokat. És az is, hogy Lengyelország az Orbán által meghirdetett „illiberális demokrácia” útján halad.

Amire Mariusz Blaszczak lengyel belügyminiszternek a Berliner Zeitungnak adott interjúban „volt képe” azzal visszavágni, hogy Németország ne várjon migrációs ügyben szolidaritást attól a Lengyelországtól, amely az ország 2004-es uniós csatlakozását követően korlátozta a lengyel munkások ottani munkavállalását, továbbá azt nyilatkozta az egyik tévécsatornán Schulz arrogáns mondanivalójáról, hogy „most abban a Varsóban beszélünk, amelyet a németek pusztítottak el, és amelynek Wola kerületében ötvenezer férfit, nőt és gyermeket öltek meg a német állam tisztjei”.

Jean Asselborn luxemburgi külügyminiszter – akinek hosszú futására mindig számíthatunk – pedig a Der Spiegelnek jelentette ki: a lengyel jobbrátolódás láttán úgy gondolja, a jövőben az Európai Tanácsban kell megvitatni, ha egy tagállam megsérti a jogállamiságot. Mondta ezt az a politikus, aki egy szóval sem bírálta azt a Merkel kancellárt, aki migrációs ügyben a második dublini megállapodás fogait rúgta ki, nem beszélve a népe és Európa népei ellen fellépő, az egész kontinens sorsát igazi vészidőszakba erőtlen politikájáról.

Lovas István – www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell!”

Ajánló